

Událost jako myšlenkový model

Událost, pokud ji chápeme jako myšlenkový model (event. intencionální ne-předmět), považujeme za celek v hlubším než běžném smyslu: nemůžeme ji vidět jako dějící se po etapách (následujících po sobě), ale jako dějící se „celá najednou“. Její „počátek“ můžeme sice lokalizovat a temporalizovat jako to, co je z celé události tím „nejstarším“, protože v pořadí „tím prvním“, ale musíme si být vědomi toho, že právě v tomto „kousku“ události zároveň s tím, že něco začíná, něco jiného také končí. Podobně platí, že událost by nemohla skončit, kdyby nebyla s to na svém konci něco naopak začít (totiž právě své ukončení). A analogicky to platí pro každou jinou „fázi“ událostného dění. Takže závěr: událost se neděje po fázích, po etapách (tak to vypadá jen po vnější stránce), ale děje se celá najednou, a to po celou dobu, po kterou se „děje“. Docela to odpovídá zkušenosti, která nám napovídá, že živá bytost (eventuelně člověk) nežije tak, že by přecházelo od jedné své fáze k druhé, takže by vždy jednu fázi opouštěla, zatímco by naopak přijímala následující za svou aktuální, nýbrž: bytost roste, dospívá, stárne – a to vždy celá, ne po etapách. Tak se to může jevit jen zvnějška a z distance.

(Písek, 130814-1.)